

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN
IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING
DAILY NEWSPAPER

NO. 17

CLEVELAND, O., WEDNESDAY MORNING, JANUARY 21, 1942

LETO XLV. — VOL. XLV.

Ameriški bombniki so potopili japonsko križarko in zažgali en tanker

Napad je bil izvršen ob južnih Filipinih. — Japonci so izgubili tri letala pri napadu na ameriško bojno linijo. — Japonci so se pomaknili že 60 milj do Singapura.

Washington, 20. jan. — Vojni oddelek poroča, da so ameriški bombniki potopili eno japonsko križarko in z bombami zažgali en japonski tanker v južnih vodah Filipinov. Vojni oddelek tudi poroča, da so Japonci izgubili tri bojna letala, ko so napadli bojno črto generala MacArthurja na polotoku Batan. Japonci pritiskajo s posebno silo na središče te obrambne linije.

Napad na japonsko križarko je izvedlo šest ameriških bombnikov. S tem imajo Amerikanci že 40 japonskih ladij na vesti. Izguba križarke je velik udarec za Japonce, ker so križarke sposobne za dolge vožnje in so fino opremljene za boj.

V Washingtonu so tudi vzhiceli nad 5 ameriških bombnikov, ki so na nizozemski Indiji uničili v zračni bitki devet japonskih bojnih letal. Amerikanci so napadli japonski zrakoplovni priistan v severnem delu otoka Celebes, ko so privržala nanje japonska bojna letala v mnogo večjem številu. Amerikanci so se zapra-

šili vanje in jih skatili devet. Toda dva ameriška bombnika se nista vrnila domov.

Na polotoku Malaja Japonci še vedno z vso silo pritiskajo proti jugu. Zadnja poročila javljajo, da so Japonci samo še 60 milj od Singapura. Kitajski viri poročajo, da leži v bolnišnicah v Indo-Kini 5,000 ranjenih japonskih vojakov. Nad 5,000 žar s pepelom sežganih trupel japonskih vojakov pa čaka na prevoz domov. To je dokaz, kako drago plačujejo Japonci vsako ped zemljo, ki jo dobijo v pest.

Rusi so končno zavzeli Možajsk

Moskva, 20. jan. — Vrhovno poveljstvo ruske armade je objavilo okupacijo mesta Možajsk. To važno mesto, katerega je Hitler ukazal braniti za vsako ceno, leži 57 milj zahodno od Moskve in od tukaj so Nemci najbolj ogrožali rusko prestolico. Rusi so že v ponedeljek zgodaj zjutraj javili, da so ruske čete udrle v mesto, da je mesto v plamenih in da se vrše boji z nacijo po ulicah.

V tem okraju je kakih 100,000 nemških vojakov. Tri nemške divizije so branile samo mesto. Zdej je vprašanje, koliko teh Nemcev se bo rešilo, ker se zožuje oba obe ruski koloni, od severa in od juga, da odrežeta Nemcem umik. Pred par dnevi so Rusi tudi poročali, da so spustili neproboj parašutarjev Nemcem za nrbet, da jim presekajo beg.

Na ruski fronti vlada, kot se poroča, silen mraz. Toplomer je padel 25 stopinj pod ničlo. To Rusi izrabljajo in pošiljajo nove, sveže čete na Nemce. Največ uspehov zaznamuje konjenica donskih kozakov.

Vroča bitka se vrši še vedno tudi za Karkov v Ukrajini.

KAKOR DEŽELA NUJNO POTREBUJE STARO ŽELEZO, TEGA PA NE

Marietta, O. — Šerif Linda mood je mnenja, da je patriotizem zelo letpa stvar, pa vselej le ne rodi zaželjenega uspeha. Zato je brez pomisleka zavrnil ponudbo svojih osmih jetnikov, ki so napravili skrajno patriotsko ponudbo, da bi preskrbeli za ohlajne jeklarne dovolj starega železa.

Jetniki so poslali k šerifu deputacijo s sledečo zgledno ponudbo: "Poglejte, Mr. šerif, vlada tako zelo potrebuje staro železo in jeklo, tukaj okrog nas ga je pa vse polno brez hasni. Poglejte samo na to železno omrežje, na jeklene palice pri oknih in vratih! Saj vsaka teh palic tehta najmanj 60 funtov! Da ne govorimo o gromnih železnih ključavnicah na naših vratih. Saj bi dali, če bi bila sila, celo naše železne postelje za staro železo, samo da bi pomagali domovini." Šerif je bil globoko grinjen nad tem patriotizem, vendar je za-

Berlinski radio je danes obupno ternal: "Prodirajoči sovražnik mora biti ustavljen, ne glede kdaj, kje in kako!" Hitlerjev glavni stan poroča danes, da bi je nemška armada defenzivno bitko vzdolž vse 1,200 milj dolge fronte in trdi o uspehih samo na polotoku Krimu.

Iz Švice se poroča, da je zahteval Hitler od Madžarske več vojaštva za rusko fronto in da ga je ta obljubila. Hitler zahteva od Madžarske, naj pokaže vsaj tako lojalnost kot Romunska. Rusi poročajo, da je Romunska poslala na rusko fronto 26 divizij, od katerih jih je izgubila že 13.

Pobiranje odpadkov bo na gotovce dneve odslej

Postrežbeni direktor David naznanja, da se bo začeli z današnjim dnevom pobiralo odpadke po mestu natančno na določene dneve. Začeni s 1. februarjem se bo pobiralo tudi smeti na gotovce dneve. Odslej ne bo treba razglašati po hišah, kdaj se bo pobiralo odpadke, ker bodo vedno na določen dan. Veselite se, gospodinjice!

Nova državljanka

Na Bennett Rd., Madison, O. so lahko ponosni, ker imajo novo državljanko. Mrs. Frances Strle je prestala te dni izkušnjo za državljanske pravice. Strašno je vesela, ker se ji je odvalil tako velik kamen od srca. Tudi John, njen soprog, je na to zelo ponosen. Naše čestitke!

Mrs. Roosevelt pravi, da je najboljše, če se zdaj privadimo pomanjkanju

Washington. — Mrs. Franklin D. Roosevelt, ki je pomožna direktorica v civilni obrambi, je mnenja, da je najboljše, če se takoj v začetku privadimo na pomanjkanje raznih predmetov, ker enkrat bomo itak morali to poskusiti. Zato pa, pravi Mrs. Roosevelt, nima nobenega pomena, če kupčimo v shrambah sladkor, milo, svilene nogavice in drugo. Neben si teh stvari ne more nagrabiti za več kot eno leto in potem bo na tistem kot so drugi.

Mrs. Roosevelt sama izvaja to, kar uči. Nosi navadne bombažne nogavice, za svoj avto ni kupila nove pnevmatike. V shrambah Bele hiše je le toliko živila, da je dovolj, če predsednik ne nadomna povabi goste na večerjo, ali če jih kak ducat Mrs. Roosevelt pripelje s seboj.

Registracija za armado

Na 14., 15. in 16. februarja se bo vršila registracija vseh moških v starosti od 20 do 44. leta. To se pravi, registrirati se bodo morali vsi, ki se niso že prej, pri prvih dveh registracijah. Prostri vsi državljani in oni, ki so vzeli prvi papir. Zadnje poročilo pa pravi, da se morajo registrirati vsi nedržavljeni, naj imajo prvi papir ali ne.

Karol Russ umrl

V ponedeljek okrog polnoči se je na pločniku, nedaleč od doma zgrudil, zadet od srčne hibe mlad, 39 let star mož, Karol Russ. Bil je po poklicu mesar, več let uslužben pri trgovcu Čebulju in prej tudi pri drugih slovenskih trgovcih. Doma je bil iz Loškega potoka, kjer zapuščata starše, brata Alojzija in Rudolfa, sestra Angelo in Pavlino. Tu kaj zapuščata soprogo Frances, roj. Skuly, hčerki Carolino in Sally Ann, prva stara 9 let, druga leto in pol. Nadalje zapuščata v Rosemont, W. Va. brata Franka in sestro Mary Šega, v Brauntown, W. Va. sestro Mrs. Frank Zbačnik, v Gallaway, W. Va. brata Antona, v Vanderhoof, B. C. Canada, zapuščata mnogo sorodnikov Skulove in Križmanove družine. Bil je član društva sv. Antona Pad. št. 138 C. K. of O. in mesarske unije. Dom družine se nahaja na 700 E. 117. St. Potrebno je v petek ob desetih iz Grdinovega pogrebnega zavoda, 1053 E. 62. St. v cerkev sv. Alojzija na St. Clair Ave. in 109. St. ter v družinsko grobnico na Kal. varijo. Naj počiva v miru, preostalim sožalje.

Veseli dogodki

Pri družini Mr. in Mrs. Wm. Pushmayer se je ustavila teta storilja in jih obdarila z zelo hčerko. Mamica je hči Mrs. Mary Strauss iz 6525 Schaefer Ave. Čestitamo!

Kralji prihajajo!

V starih dobrih časih ni bilo nikoli slišati, da bi se bil kak kralj toliko spozabil, da bi bil počastil s svojim obiskom to našo plebejsko Ameriko. Toda nevarni časi so precej izravnali razliko med velikimi in med preprostim ljudstvom. Lansko leto nas je bil obiskal angleški kralj. Oni dan je povabil predsednik Roosevelt na obisk grškega kralja. Iz Mehike se poroča, da pride kmalu sem bivši romanski kralj Karol. Najnovejša poročila zatrjuje, da pride sem tudi jugoslovanski kralj Peter, ki je med vsemi še najbolj demokratičen. K temu je najbrže mnogo pripomogla družba pribočnika in pa njegovi pogosti obiski na našem Bledu.

Prihodnji teden bodo začeli pobirati staro železo v Clevelandu

Odbor, ki ga je postavil župan Lausche, da bi zbiral staro železo po Greater Clevelandu, bo začel z nabiranjem prihodnji ponedeljek. Obiskalo se bo vse tovarne, železnice, ulično železnico, stara in zapuščena posvetva, mostove in sploh vse, kjer bi se do bilo kak kosček starega železa in jekla. Mesto bo to nabrano železo prodalo in denar porabilo za civilno obrambo.

Hišni gospodarji in gospodinjice so naprošeni, da v ponedeljek denejo poleg kant za odpadke tudi vse staro železo, ki ga želijo dati. Pobiralci smeti se bodo vrnili po železo potem, ko bodo najprej pobrali smeti in odpadke. Kdor pa takega železa ne mara dati mestu, naj pokliče starinarja in mu ga proda po določeni ceni. Glavni namen je, da se zbere vse staro železo, kolikor le more, da se ga zopet pretopi za razne obrambne predmete.

Novi nemški bombnik lahko leti prav do U. S.

London. — Pred nekaj dnevi je treščil v Anglijo na tla najnovejši nemški bombnik, "Dornier 217." Zapletel se je bil v jeklene mreže, viseče ob balonov. Pri tem je izgubil eno krilo in treščil eno miljo dalje na tla. Vsa posadka je bila ubita.

Ta bombnik, kot je videti po konstrukciji, leti lahko 4,500 milj z bremenom 5 do 6 ton. Na uro lahko leti z brzino 300 milj. Kot se sodi, so bombnik preizkuševali nad Anglijo, da ga potem pošljejo proti Rusiji, ali pa celo na Zed. države z oporišč v okupirani Franciji.

Novi uradniki

Slovensko samostojno podporno društvo Kranj je izvolilo za leto 1942 sledeče uradnike: Predsednik Math Kern, podpredsednik John Čebul, tajnik Frank Stefe, 6414 Varian Ave., zapisnikar Stanley Kalan, blagajnik Frank Fende; nadzorniki: Joseph Drobnič, John Kern in Joseph Kne; zdravnik: dr. F. J. Kern in dr. Carl W. Rotter. Seje so vsako 2. sredo v mesecu ob 7:30 zvečer v sobi št. 4 SND na St. Clair Ave.

Zelo lep program

Godba sv. Vida, ki bo priredila v nedeljo ob treh popoldne koncert v Knausovi dvorani, je pripravila zelo lep in bogat program. Ti naši fantje zaslužijo, da jih ob tej priliki obiščemo.

SMRT IN RAZDEJANJE V PUŠČAVI

Vojaški fotografist je ravno slikal dva mrtva italijanska vojaka, ko sta planila dva angleška vojaka k napadu na ohiško postojanko. Prizor je iz bojev za Solum.

Letalskega poročnika, Slovenca Kobala, so našli mrtvega v letalu

Čikaška Prosveta poroča: Čikaški listi so 16. t. m. poročali, da je bilo prejšnji dan najdeno bojno letalo Martin B-26, ki je 30. decembra z devetimi možmi vred izginilo v gorovju San Bernardino v južni Kaliforniji. Bombnik so našli ves razbit in obrežu jezera Arrowhead z devetimi mrlji v njem. Kako se je nesreča zgodila, najbrže ne bo nikdar znano. Med ponesrečenici v tem bombniku je bil tudi slovenski poročnik. Frank A. Kobal, star 25 let, drugi sin Valentina Kobala, lastnika znane gostilne, prodajalne, gasolinske stanice in letovišča v Claredon Hillsu, 18 milj zapadno od Chicaga. Pokojnik je bil rojen v Absherju, Mont., kjer se je takrat nahajala Kobalova družina. Bil je član društva Pionir št. 559 SNPJ. Mladi letalski častnik Kobal, visok in postaven fant. je bil zadnje poletje na dopustu v Chicagu in je v družbi svoje žene in očeta obiskal uredništvo Prosvete. Poleg žene in očeta zapuščata starejšega brata, ki je tudi v armadi in posestrinjo ter strica Andreja Kobala, znanega žurnalista in književnika, ki biva v New Yorku.

Najdene rokavice

V ponedeljek so bile pozabljene v cerkvi sv. Vida ženske rokavice, črne barve. Dobi se jih na 1043 E. 61. St.

Nov grob

Sinoči je umrl Paul Sintič, star 62 let. Stanoval je na 14804 Hale Ave. Pogreb ima v oskrbni Svetkov pogrebni azvod. Čas pogreba bo določen pozneje.

Pogreb Helene Latkovič

V četrtek dopoldne ob devetih bo pogreb Helene Latkovič v cerkvi sv. Nikolaja. Krsto bo nosilo njenih šest sinov.

Zadušnica

V nedeljo 25. jan. ob desetih bo darovana v cerkvi Marije Vnebovzete sv. maša za pokojno Frances Skebe. Sorodniki in prijatelji so vabljeni.

Sedmina

V četrtek ob sedmih bo darovana v cerkvi sv. Vida sv. maša za pokojno Johano Blatnik. Prijatelji in sorodniki so vabljeni.

Kratke vojne in druge vesti

WASHINGTON. — Mornariški oddelek poroča, da so sovražne podmornice napadle še več drugih ladij, ne samo tri tankarje, kot se je dozdaj poročalo. Obrežna straža je podvzela obsežne korake glede tega.

WASHINGTON. — Predsednik Roosevelt je vprašal kongres za \$300,000,000 kot odpomoč onim delavcem, ki so začasno brez dela, ker se njih tovarne pripravljajo za obrambna naročila. Odškodnina bi bila dodatna državni brezposelni zavarovalnici.

NEW YORK. — Radio iz Nemčije poroča, da je odredila japonska vlada dati živila s 1. februarjem na karte.

WASHINGTON. — Leon Henderson, ki ima kontrolno nad cenami, je pisal na vse prodajalce gazolina, da se cena ne sme dvigniti nad ono, ki je bila 7. novembra lanskega leta.

LONDON. — Nizozemci poročajo, da so dozdaj potopili Japoncem dve križarki, štiri rušilce, 11 transportov, tri tankarje, eno trgovsko ladjo, dve lažji prevoznici in eno drugo ladjo. Vsega skupaj 24 ladij od 13. decembra do 16. januarja.

WASHINGTON. — Urad za obvezno vojaško službo poroča, da ni v postavi nikjer določeno, da so višješolci oproščeni vojaščine, dokler ne izvrše šole.

WASHINGTON. — Edenega najdrznejših činov je doprinesla večeraj posadka ameriškega torpednega čolna, katerem je poveljeval poročnik Bulkeley iz Texasa. Mali čoln se je zrinil v zaliv Subic, na zahodni strani polotoka Batan in tam streljal na neko japonsko ladjo. Japonci so streljali na čoln z baterijami z obrežja, toda Amerikanci so srečno odpeljali po storjenem činu iz zaliva.

WASHINGTON. — V kongresu je predlog, da se vzame iz ameriških "nikljev" ves nikelj. Za kovanec naj bi bilo v bodoče pol bakra, pol srebra.

WASHINGTON. — Načelnik vojne produkcije, Nelson, je ukazal, da se s 1. februarjem ustavi izdelovanje vseh potniških avtov in lahkih truckov.

BUENOS AIRES, ARGENTINA. — Republika Argentina še vedno vztraja, da se ne bo pridružila ostalim 20 ameriškim republikam, da bi pretrgala diplomatske zveze z ohiščem. V ostalem pa je pripravljena popolnoma sodelovati.

NA 9. FEBRUARJA BOMO ZA ENO URO PRIKRAJŠANI NA SPANCU

Washington. — Predsednik je podpisal postavbo, ki mu daje polno moč, da pomakne ure za 60 minut naprej. Postava stopi v veljavo ob dveh zjutraj na 9. februarja in je veljavna za vso meddržavno trgovino in federalne aktivnosti.

Pri debati v kongresu se je poudarjalo, da se bo ta prihranek na času za eno uro upošteval po vsej deželi. Postava pa izgubi veljavo šest mesecev po končani vojni, razen ako kongres druga-

Cleveland, O. — Župan Frank Lausche je večeraj izjavil, da bo mestna zbornica v kratkem storila potrebne korake ter določila hranitev časa v sporazumu z novo federalno postavbo. "Ako bo to pomagalo naši vladi pri vojnih naporih, bo pomagalo tudi mestu," je rekel župan Lausche.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko in Kanado, na leto \$5.50; Za Cleveland, po pošti, celo leto \$7.00
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50; Za Cleveland, po pošti, pol leta \$3.50
Za Cleveland, po raznašalcih: celo leto \$5.50; pol leta \$3.00
Za Evropo, celo leto \$7.00
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:

United States and Canada, \$5.50 per year; Cleveland, by mail, \$7.00 per year
U. S. and Canada, \$3.00 for 6 months; Cleveland, by mail, \$3.50 for 6 months
Cleveland and Euclid, by carrier \$5.50 per year, \$3.00 for 6 months
European subscription, \$7.00 per year.
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 17 Wed., Jan. 21, 1942

BESEDA IZ NARODA

Rojstni dan predsednika
Roosevelta se bliža

Naš slovenski in ostala jugoslovanska naroda se pridno pripravljajo, da zopet dostojno proslavijo rojstni dan našega velikega voditelja Franklin D. Roosevelta, predsednika Združenih držav. V petek 30. januarja bo preteklo šestdeset let, odkar je zagledal luč sveta, ki se bori celo svoje življenje za obstoj demokratične ustave naše nove domovine in skuša vpeljati demokratična načela v ostalih državah sveta.

Mi Slovenci, Jugoslavlani kot vsi drugi slovanski narodi trdno kot skala stojimo za načeli in ideali, katere zastopa naš veliki predsednik zlasti sedaj, ko skušajo krvoločni morilci — diktatorji iztrgati zadnje sledove svobode ostalim še svobodnim narodom.

Največja slovenska naselbina v Združenih državah, Cleveland, hoče ponovno slaviti rojstni dan našega voditelja s tem, da skliče narod v največji slovenski narodni dom na St. Clairju. Vsi zavedni rojaki in rojakinje, člani in članice brat-skih podpornih organizacij, kulturne, cerkvene in druge skupine našega slovenskega in tudi drugih slovanskih narodov se pripravljajo na veliki sestanek v petek večer 30. januarja.

Na ta dan bo naš narod tretjič javno dokazal s svojo udeležbo, da ljubi in spoštuje največjega ljubitelja in prvobornika demokracije. Kdor je bil navzoč na zadnjih dveh prireditvah, je dobil ne samo obilo duševnega uživanja, temveč srečal je po dolgih letih starega znanca, s katerim se je prav po domače poveselil ter sklenil, da se pride.

Pripravljalni odbor za uraditev celoga programa je pridno na delu in narod je lahko prepričan, da bo vsak udeleženec tudi letos prišel v vseh ozirih na svoj račun. Obenem pa bo dokazal, da zna ceniti veliko delo usmiljenja, saj vemo, kako strašna je bolezen — otroška paraliza.

Cisti preostanek bo namreč izročen narodnemu skladu za pobiranje otroške paralize. Zadnjih par let smo Clevelandski Slovenci pokazali drugim narodom, da nismo tudi v tem oziru med zadnjimi. Dobili smo laskavo priznanje od višjih oseb, na katero smo kot res usmiljen narod lahko ponosni. Prav je, da se z odprtim srcem odzovemo prošnjam, kadar gre za tako nujno pomoč kot baš v tem slučaju, ko je treba pomagati žrtvam te nesrečne in krute bolezni, proti kateri se zdravniška veda bori dan in noč in išče zdravila.

Odbor vas vse prav vljudno vabi, da se udeležite prireditve na omenjeni večer. Program bo bogat in obširen, saj bo dovolj petja in godbe in za zaključek še ples. Vi kot člani naroda pokazite vašo dobro voljo in ponovite to, kar ste pokazali v preteklosti, da res iz srca želite položiti dar na žrtvenik usmiljenja.

Podrobnosti glede programa boste našli v obeh slovenskih dnevnikih, ki sta vsak čas pripravljena pomagati dobri stvari do uspeha in zlasti tedaj, ko gre za ugled naroda.

John Gornik, preds.

PODPIRAJTE SLOVENSKE
TRGOVCE

govim osebnim zdravnikom vred in ga odpeljali v Ancono, od tam pa v Rim. Po nasilnem bivanju v Rimu v institutu "Macherone" in nekaj časa v samostanu Camaldoli v alban-skih gorah, so mu dovolili, da se je vrnil na Krk 11. febru-
arja 1920. Toda istočasno dobil je ukaz, da se "pobere" pre-
ko meje v Jugoslavijo. Strt radi mnogih težav v pregnan-
stvu, je umrl v Zagrebu že 14. decembra 1920.

Hrvatje vas vabijo

Kolo Hrvatskih hčera in dru-
štvo sv. Jurija št. 31 ter Hrvat-
sko žensko društvo št. 14 pri-
rede skupno plesno zabavo v so-
boto, 24. januarja, zvečer v
Poljski Sokol dvorani na 7146
Broadway (Newburgh).

Zabava se prične ob sedmih
zvečer in bo trajala do ene po-
polnoči. Vsi Hrvatje, Slovenci
in Srbi ste prav prijazno vab-
ljeni, da nas obiščete omenjeni
večer. Posebno pa je vabljeno
članstvo, da se gotovo udeležijo.

Za ples bodo igrali naši tam-
buraši Hulina družine, to so:
oče in mati ter tri hčerke ome-
njene družine. Vstopnina je ze-
lo nizka in sicer samo 25 centov
za osebo. Da boste vsi prijazno
in dobro postreženi, bo skrbel
za to izvoljeni odbor. Kar je
potreba od vaše strani je samo
to, da gotovo pridete v soboto
večer v Poljski Sokol dvorano.
Na svidenje. Za odbor,

Andy Tumbri, tajnik.

Darovi za Rdeči križ

Potom organizacije v 23. var-
di so v slovenski banki The
North American Bank Co. da-
rovali zopet sledeči:

Mr. Mike Fučec, gostilničar,
7508 St. Clair Ave., \$25.00; An-
ton Grdina, \$10.00; Mr. in
Mrs. Mlinar iz 52. ceste, \$10.00;
dva sina, Frank in Math Mlinar
vsaki po \$5.00; Mr. R. G. Sma-
kal, gostilničar, \$5.00; Dr. A.
J. Perko, \$5.00; Mr. Rakovec,
\$3.00; Mrs. Ivana Orzeli, \$2.00;
skupaj \$70.00 in poprej \$100.00.
Sporočila se, da pobiralke po hi-
šah zelo uspešno nabirajo. Po-
ročila bodo sledila. Za danes
pa nekaj dodatnih besed.

Slovenci, vstevši brate Hrva-
te, ki se tudi dobro odzivajo v
lojalnosti z darovi smo med vse-
mi najbolj lojalni. Mi smo na-
rod, ki razumevamo, kaj se pra-
vi pomagati v potrebi. Mi smo
narod, ki imamo ne samo dobro
voljo in srce, marveč naši lju-
dje imajo tudi še vedno nekaj
za jutri. Pri tem da imajo naši
ljudje svoj dom in jasen pog-
led v okolnosti, v kateri se na-
haja naša domovina Amerika
in kaj pomeni vojna, imajo na-
ši ljudje tudi sredstva, to je ne-
kaj prihrankov, katere položi-
jo na altar takrat, ko je potre-
ba nujna.

Nikakor ne pišem tega za to,
da bi s tem katerega rojaka
opominjal na lojalnost, kajti
zdi se mi, da ni bolj lojalnega
naroda, kot je slovenski narod
ali pa če rečem jugoslovanski
in sploh slovanski. To je na-
rod, ki je bil od nekdanjega na-
varčevati, trpeti in hraniti za
hude deževne dneve. Da to tr-
ditev podprem naj pripomnim,
da je naša slovenska banka,
kjer hrani večina naših ljudi de-
nar, v tem času izdala nad \$50-
000.00 v obrambnih bonjih. Pre-
pričan sem, da ni nikjer bolj
lojalnega naroda, kot je slo-
venski. Prav isto najdemo pov-
sod, ko se gre za Rdeči križ ali
pa za druge samaritanske po-
moči. Narod, ki je tak, ne bo
in ne more nikdar propasti!

Naj bi tudi drugi ljudje vedeli,
kdo so Slovani! Pri tem pa še
odhajajo množice slovenskih
fantov v službo Strica Sama, da
bodo branili našo novo domovi-
no. Amerika je lahko ponosna,
da ima take narode!

In mi se zavedamo, da živimo
v deželi svobode in blagostanja

in za to smo in ostanemo z deli
in besedo lojalni Ameriki.

Anton Grdina, poročevalec.

Njegov zadnji vzpon

Veličastno se dvigajo zasne-
žene planine v okolici Bogati-
na. Ostra, dražea svetloba sle-
pi in ne dovoljuje gledanja
brez naočnikov. Medtem ko se
je v koči pričela večerna zaba-
va, sva zlezla midva na najino
ležišče: inženir iz Francije in
jez. Oba sva molčala in le pri-
tajeni glasovi harmonike iz je-
dilnice so motili tišino.

O čem je neki razmišljal
Francoz poleg mene? Nemir-
no se je obračal na trdem leži-
šču, zaželeni sen ni hotel na-
njegove oči. Poznal sem ga sa-
mo bežno. Zvečer se mi je
predstavil in prošil za skupno
smučarsko turo za naslednji
dan — kamorkoli. Ker sem bil
sam, sem se prav rad odzval.
Mimogrede mi je omenil, da je
prišel iz Rumunije, kjer je bil
v neki tovarni zaposlen kot ob-
ratovodja. Sedaj pa potuje v
Francijo, da se odzove vojaške-
mu pozivu, kajti njegova do-
movina je že šest mesecev v
vojni. Zadnje proste dneve je
hotel brž izkoristiti za nekaj
zimskih tur v naših Alpah.

Več nisem vedel.

Bila je še trda noč, ko sva se
odpravila. Nema je stala koča
v beli samoti. V kuhinji sva po-
pila nekaj čaja in še lovila ma-
lo toplote. Oskrbnica nama je
dala nekaj prigrizka v nahrbt-
nike ter nama nato, napol za-
spana, želela srečno pot.

Enakomerno se je vila naji-
na pot navkreber. Tu in tam
sva uživala v kratkih spustih.
Mesec je lil svojo srebrnomo-
dro svetlobo od zasneženih bokov
gora v belo vijugasto smučino,
ki je ostajala za nama in se ko-
pala v tej mehki svetlobi tja
doli, prav do koč. Prav nič ni
motilo božanske tišine tam gori
na višini dvatisoč metrov. Niti
besede nisva spregovorila. S
kakšnimi mislimi se je le ukva-
rjal moj spremljevalec? Drsel
je v elegantnih vijugah pred
menoj. Bil je dober smučar. To
sem opazil že po prvi uri, ko
sem prevzel vodstvo gori na se-
dlu.

Vzhajajoče sonce je poljub-
ljalo skrajne vrhove in kmalu
nato razlilo svojo rožnato luč
v dolino. Najina okolica je za-
rela v treh barvah — v beli,
modri in rožnati. Pokrajina je
izgledala kot pastelna slika.
Pogled se nama je odpiral tja
daleč v Italijo.

Sedela sva na najvišjem vr-
hu. Dve majhni bitji, obdani
od snega, nebesnega svoda, ve-
tra, časa in večnosti. Počasi
sva odstranila kože raz smuč
ter razprostrla nekaj mokrih
stvari na soncu. Mladi mož je
prišel prvi govoriti: "Menda
me ne boste popolnoma razu-
meli, če vam sedaj povem, da
je najbrže — morda celo goto-
vo — to zadnja smučarska tura
v mojem življenju. Zadnja, ki
bo zaključila vrsto takih v do-
movini, v Švici, v Pirenejskih
in na Tirolskem!"

"Ne — nikakor ne!" sem od-
govoril.

"Morate namreč vedeti, da
potujem že jutri domov k svoji
materi v Dijon in nato takoj da-
lje na fronto. Po preteku ene-
ga tedna bom že nekje v kakem
bunkerju naše prve bojne lini-
je."

"Vi ste nekoliko črnogled,
mon ingénieur!"

Izpraznil je svojo pipo na
kandaharskem stremenu ter po-
časi razmazal po zarjavelem če-
lu belo kremo. "Da, samo ma-
ter se imam. Edini sin. Moj oče
je padel v svetovni vojni."

Molčal sem. Skozi črna oča-
la sem opazoval, kako je veter
trgal snežne zastave na grebe-
nih.

"Scasoma," je nadaljeval
Francoz, "postane človek kljub
vsem idealom, mladosti in zdra-
vju in celo kljub ljubezni in do-
bri službi pesimist! Ko je moj

oče padel, sem bil še dijak — 17
let star. Takrat je moja mama
od tuge skoraj zblaznela. Če iz-
gubimo onega, ki nam je bil naj-
bližji — tako je dejala vsa ob-
upana — se nam zdi vse, kar je
bilo do sedaj, kar je in kar bo
še sledilo, popolnoma brezpo-
membno. Za vsakega človeka
ima življenje določen smisel; že-
ni ga predstavlja njen mož! To
so bile zopet in zopet njene be-
sede. Tolažil sem jo s tem, da je
bila pač vojna. Vsakdo ima ne-
koga in če bi vsak radi tega ostal
doma, nikdar ne bi dosegli zma-
ga in miru. Oče je padel za mir.
Na to nisem našel odgovora.

"Danes ne mislim več tako.
Danes vidim, da sva izgubila ta-
krat naenkrat vse: moja mati
svojega moža, jaz svojega očeta
— za prazen nič. Kajti ako on
svojega življenja ni žrtvoval za
to, da bi nam prinesel mir in svo-
bodo, potem njegova smrt ni
imela smisla. Moja mati je bila
prevarana ter za njo sedaj ni no-
bene utehe več — kakorkoli ji
stvari predstavljam."

Molčal je par trenutkov.
"Bilo je julija 1919 leta. Nad
razrušenimi polji ob Sommi in
Marni je pripekalo sonce — ble-
ščeče sonce miru. Ta mir je bil
tisti, ki je brezkončnim vrstam
lesenih križev dajal globok smi-
sel. Smisel, ki je blažil in sušil
solze."

Z materjo sva takrat stala ob
očetovem grobu. Drhtel sem,
kajti nisem se čutil dovolj mo-
čnega, da bi umiril bol svoje
osivele matere. Toda, saj nisem
imel koga tolažiti, kajti stala je
s strogro odločnostjo pred gomi-
lico, ki je krila v sebi njeno vse
ter občutila, da to njeno vse se
ne bo nikoli več povrnilo. Sklo-
nila se je nad to rjavo zemljo,
uravnala jo s svojo blede roko,
kakor bi hotela bolniku popravi-
ti blazine, da bi mu bilo udob-
nejše. To je tista gesta milijon
žen, milijon mater ob grobovih
najdražjih. Poljubila me je za-
drzanih solz. Razumel sem jo in
bil sem globoko hvaležen za toli-
ko hrabrost.

Zopet je molčal. Nekje v da-
ljavi se je sprožil plaz.

"Leto za letom sva hodila to
težko pot k lesenemu križu, pod
katerim je ležal on, poleg nšte-
tih, ki jih je doletela ista smrt.
In sedaj se vračam domov, pa
ne vem, kako ji naj obrazložim
moj odhod na fronto — ne da bi
lagal. Bojim se tega svidenja, a
še mnogo bolj slovesa."

Utihih je. Pogledal je na uro
ter pokazal proti koči. Razumel
sem ga. "Leica" je še hitro lovi-
la nekaj spominov, potem sva si
pritrdila smučke. In že sva re-
zala smučine v krasni, nepreki-
njeni vožnji kar v enem v dolino
do koč.

Se tisti večer sva se poslovila.
Debil sem naslov njegove mate-
re in obljubil, da bom posnetke
naše skupne ture poslal njej.

Dolgo sem gledal za njim, ko
se je odsmučal. Spodaj pred
gozdom je še enkrat zavriskal in
mahal v slovo.

"Bon voyage!" sem zavpil.
Potem ga ni bilo več.

Prišel je maj, potem junij in
julij 1940. Velika ofenziva na
zapadu se je končavala. Julija
je dosegla zmeda v Franciji svoj
višek. Ogromne vojske so bile
že razbite. Prestrašene in ob-
upane so iskale žene svoje može
in sinove. Otroci so iskali star-
še, roditelji so povpraševali po
svojih otrokih. A malokdo je ve-
del dati komu kako pojasnilo.
Uradni aparat je odpovedal v
tem obupnem preseljevanju na-
redov. Jeli mož še živ? Otroci
ranjeni? Brat ubit? Oče na var-
nem? Ne gori morda hiša? Še
stoji hlev? Do kod so prodrli
Nemci? Je bil to zadnji letalski
napad?

Vse je tavallo brez pravega
cilja, brez vednosti in brez smi-
sla. Brezdomci, tuji v lastni do-

movini! Moderni pekel v de-
vorne civilizacije. Inferno
dvajsetem stoletju.

Augusta sem prejel pismo
Marseillea. Na kratko mi je
sal neki pater v imenu tja po-
gle, bolne inženirjeve mame.
Zahvaljevala se je za lepe
snetke naših zasneženih plan-
t kateri bi njenega sina bili že
mu zelo razveselili. Henri (po-
mu je bilo ime) je padel 10.
junija 1940 ob isti reki, ko
kor pred leti njegov oče.

To je bilo vse.
Za dodatek je prosil pater, če
ne odgovorim na pismo, če
gospa itak nima stalnega biva-
šča ali naslova. Potem pa
dvomi, da bo stara gospa še
go živela...

Nisem odgovoril. Kdo ne
našel odgovor na tako pismo?
Vprašam: kdo? ...

Andrino Kopić

Vitamin plodnosti

Na zborovanju nemških
kov, ki se je vršilo v Wieslo-
je vzbudilo med drugimi
vanji posebno pozornost
vanje, ki ga j eimel dr. J.
vitaminu E, za katerega se
zadnjem času pomnožila
mimska abeceda." Z. ne-
poskusi z belimi podganami
ugotovili, da je tudi plodna
razmnožitev bitij vezana na
ločeno snov.

Kokoška farma nekega
iskovalnega zavoda, v ka-
raziskujejo učinke tega vi-
na, se v ničemer ne razlikuje
druhih kokoških farm. Razli-
bila le v tem, da se tu iz-
nega jajca ne izvali pišče-
koši redijo namreč s hrani-
ne vsebuje vitamina E in
postanejo jalove. Če jim po-
do spet hrane, ki ji ne ned-
tega vitamina, tedaj se ne-
dovitoš čez nekaj časa vr-
pa ni neogibno potreben
podganam in kookšim. Čeb-
le tedaj razvijejo v maticu,
be hrano s tem vitaminom
se da nagnjenost do splava
govedu, ovcah in svinjah
viti s preparati vitamina E
jo pač tudi te živali potre-
njem. Na ta način je ne-
preprečiti velike izgube v
delstvu.

Važnost vitamina E za
dolgo izpodbijala, a če so da-
dočim materam, ki so se
bale drugače k splavu, vitan-
v obliki olja iz pšenice
kjer ga je posebno dosti, in-
ncsile zdrave otroke.

Razen v olju je dobili ta-
min v manjših količinah
slu in mleku, v zelenih sol-
rastlinah, v lucerni, lapulni
nikih in mesu sesalcev.

Hermelin

V šoli so imeli prirodno-
valstva. Pernetov Tone je
vprašanje, kaj je hermelin,
ne je vedel le nekaj o dra-
hermelinovi kožuhojini, da
pa nič, da bi se pa kako im-
je rekel: "Hermelin je dv-
belih nog, ki so krog in krog
krite s črnimi repki."

DON'T TAKE THE
LYING DOWN

When men are fighting
dying, you must do your
Be sure you enlist your
LARS FOR DEFENSE. Back
armed forces—and protect
own life—with every single
lar and dime you can.

America must have a
flow of money pouring in
day to help beat back our
mies.

Put Dimes into Defense
Stamps. And put Dollars in
Bonds. Buy now. Buy
pay day. Buy as often as
can.

Don't take this lying down.

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku E. Mays

"Čudiš se? Saj boš vendar dečkarjem prizanesel! — Da, bi jih postrelili, bi se še izlašalo, da se plazimo v vročino to do pečevju. Pa nič jim bomo storili, pregnali jih bomo na kvečjemu. — In za to se pelamo?"

"Da, za to! Yume bomo premali, starega Meltona pa prišli. In nocoj dobimo še sina, da smo opravili!"

"Si zadovoljen?"

"Well! — Na starega nisem mislil. O njem nista govorila." "Ker se samo po sebi razume, da ga bomo prijeli. Pa pojdim! Rdečkarji bodo nepotrpežljivi."

"Po treh urah smo se plazili daleč nazdol. Vsak trenutek smo lahko naleteli na zasedo. Apak je lezel nekaj korakov pred nama."

"Uf!" se je nenadoma začul. Stal je ob gostem grmu in kaval na jaso pred sebe. Smuknila sva k njemu in — di obstala."

Nič me ni sram povedati, da pa je zjela, nema od čudenja iznenadenja. Se je pa tudi bilo vredno čuditi. Jasa je bila pohojena. Očividno so na njej čakali Yume v zasedi.

Ampak Yumov ni bilo nikjer.

"Šli so!" je šepnil Winnetou. "Da! Šli so v pueblo, ker ni marali več čakati," rečem. "Če ni," sem pridjal dvome, "če ni tole spet nova past!"

"Kako misliš?" je končno izpregovoril tudi Emery.

"Opazili so nas, pa se skrili, da nas sprejmejo s krogli." "Bomo videli!" je dejal Winnetou. "Moja brata naj počakata!"

Stopil je nekaj korakov ob potočiču nazaj, ga prebredel in izginil.

Razumel sem ga. Šel je, da preišče grmovje za Yumami. Prav lahko, da so tičali še kje bližini in res čakali na nas. Pa je čez deset minut sva ga spet zagledala. Brezbrizno je prihajal čez potok. Nič ni našel.

"Odšli so!" nama je pravil že od daleč.

"Kam?"

"Čez reko. Sled izginja v vodi."

Emery je jezno zagodel: "Neumnost! Tako lepo smo si vse namislili! — Pa je vse šlo po vodi! — In s starim Meltonom tudi ne bo nič!"

"Bi ne bilo nič hudega, da je samo to!" sem pridjal resno. "Samo to —? Kaj pa bi še bilo?"

"Prišli so k reki, videli našo sled in —"

"Halo! — Šli so za sledjo ob reki nazdol, jo prebredli — in bodo prišli k potočiču prav kamor mi sedaj! Treba nam je samo tule počakati pa jih lahko prijazno sprejmemo! — Lepšega položaja si kar misliti ne moremo!"

Mel si je roke. "Ne veseli se prezgodaj!" sem hladil njegovo veselje. "Da! Če so našli našo sled, so šli za njo. Ampak kam —? Če so šli po njej naprej, jih smemo v kratkem pričakovati, če pa so šli po njej nazaj v kolovoz, so našli naše konje in pri njih slavnega umetnika na gosli!"

Obraz se mu je zelo podaljšal.

"Vsi vrage! — Največja smola bi bila, ki si jo moremo misliti!"

Brž moramo pogledati, kam so se obrnili."

Pohiteli smo ob potočiču k reki. Prebredli smo jo in našli na mestu, kjer se je kolovoz stekal v canon, mnogo več sledov, nego jih je bilo prej. Ogledovali smo jih in majali z glavami. Emery je godrnjal in tudi Winnetou ni prav vedel, pri čem da je. Meril jih je s prsti, štel, stre-

Tujino je spoznal

(Konec)

"Čemu prodajaš zemljo, Matjaž?" ga je vprašal sosed. Zapil je svoje vrtajoče oči vanj kakor da bi hotel najti odgovor na njegovem obrazu, in ko ga ni našel, je nadaljeval: "Nemara si premlad, da bi vedel ceniti, kar imaš. Mnogo jih poznam, ki so napravili kakor ti. Prodali so, šli po svetu, ker so mislili, da je kmečko življenje najslabše, a so se čez leto vrnili trudni in izgarani, kakor bi bili orali z njimi. Čas imaš, še lahko premisliš. Nikjer ne najdeš tega, kar si človek želi, a na svoji zemlji vendar lahko gospodariš po svoje. Če si pa odvisen moraš delati, kakor ti ukažejo. Ni najslabše pri nas, o tem se boš prepričal."

Kmetje so pritrjevali. "Ne poznaš tujega kruha, da bi mu vedel okus," mu je zabrusil sosed, ko je omenil, da pojde čez mejo. "Podoba je, da te je nekdo prelisčil." Takrat pa je Matjaž vzrojil. Dvignil se je za mizo se oprl z rokami ob njo in siknil: "Hlapci ste, čreda, grunti so vas zaslepi, zato ne vidite, kakšno življenje živite. Če bi vam naložili na pleča mlinski kamen, bi ga nosili, takšni ste!" Potem pa se je osvestil. "Ne zamerite, tako sem razbolel v prsih, pa me izživite. Odločil sem se, da prodam in amen je. Odkar sta mi umrla oče in mati, ne najdem tu ničesar, kar bi me mikalo," je rekel v opravičilo.

Sneg je padal na Slovenske gorice, ko je Matjaž Vrščič zapuščal domačo vas. Zdal se je že tesnobe, ki se ga je lotevala prve dni po prodaji posestva, otresel. Vdal se je slasti brezdelja, delal načrte za bodočnost in se poslavljaj po hramih. Veselil se je velikih reči, ki jih bo videl v svoji novi domovini. Znanec mu je pripovedoval o njih. Kako je tam baje vse drugačno, vse veliko, dostojanstveno in privlačno, tu pa je kakor v beznici. Manjvredni ljudje sredi odvratnega življenja, mu je pravil znanec. Skoro zaničljivo je gledal zdaj majhne lesene hrame, potisnjene v sneg, skedenje, senike, hleve in vasko ceste. Vse se mu je zdaj zdelo tako neznačno, kakor da bi življenje tu ne bilo resno, temveč bi ga živeli otroci ali pa palčki brezsmotno v zabavo drugim. Tu pa tam je čul škrtanje reznega stola, na ga-

terem je delal kmet mešanico za živino. Nasmehnil se je. Tam kamor pojde, je vse drugače. Električna in bencinska opravljata takšna dela, človek ju samo usmerja, ravna. Nasmehnil se je, pomahal pri zadnji bajti gospodarju v pozdrav in se izgubil za vas. Vlak ga je odpeljal novemu življenju nasproti.

Minila so tri leta. Božič je bil pred vrati. Teško so vzdihovale zasnežene smreke pod močnimi plastmi snega, ki je padal z neba neprestano. Ceste so bile zasnežene. Gazi na njih ni bilo. Nihče se ni peljal nikamor. Matjaž Vrščič, ki se je vračal v svojo vas, je gazil debel celec, v katerega so se mu pogrezale noge do kolen. Utrujen je bil, moker od potu, a šel je dalje. Samo da pride do ovinka, odkoder se vidi vas! Tam bo obstal. Odpočil se bo ter gledal drage mu hrame. Tri leta je hrepenel po svoji vasi. Od takrat, ko je spoznal, da so ga osleparili. Saj je dobil delo, kakor je imel obljubljeno, saj so mu plačali posestvo do poslednje pare, ali kakšno je bilo tisto novo življenje! Bil je stroj, prav za prav zobec v kolesju stroja. Kje sta bila lepota in čar, o katerem so mu pravili! Kakor jetnik se je zdel samemu sebi. Ni bilo solnce, da bi ga poljubalo s svojimi žarki, ko je z oznoženim obrazom opravljal svoje delo, kakor ga je poljubljalo doma. Ni bilo zelenih trat, ne ptic, ne vetra, ne petja in mehkih besed. Samo povelja, pa parade in širjenje pred delom in po delu. Prave prostosti pa ni užival vsa ta leta. Kako se mu je tožilo po gozdovih, po trati, na katero je lahko legel, ko je osipal krompir ali okopal kuro! Po treh letih ni mogel dalje vzdržati. Ni se mogel upirati hrepenenju po zlati svobodi, ki jo je užival nekoč. Izposloval si je dovoljenje za povratek in se odpeljal.

Sklenil je, da začne živeti v svojem rojstnem kraju novo življenje. Kupi si kak kos grunta, saj mu je ostal od prodaje posestva ves denar. a, glede posestva so ga opeharili. Ni vedel, komu ga je prodal, šele v tujini je izvedel, kako je bilo z rečjo. Končnik je bil kot lastnik zapisan le pri oblastih, pravi kupec pa je bil tujec. Na ta način so začeli vdirati tujci dalje in dalje v deželo. Proti temu se bo začel boriti. In tudi mnogo drugega ima še v načrtu. Izkoristil bo svoje izkuš-

nje, pridobljene v tujini, za izboljšanje gospodarstva v vasi. Tudi bo širil med ljudmi rodoljubni duh. V tujini je videl, kako s ponosom govorijo tam o svoji narodni pripadnosti, in spoznal je, da bo treba v njegovih krajih ta čut vzdramiti, mu dati jasnejši izraz. In ljubezen do zemlje bo oznanjal. "Kmet je kakor kralj na svojem gruntu," bo rekel ljudem, le združiti se mora in dočakal bo lepše dni. Pa tudi zoper lažne vesti, ki se širijo o medenem življenju v tujini, bo povzdignil svoj glas. Tam ni slajšega kruha od tega, ki ga jeste, jim bo povedal. Sam ga je jedel in pozna njegov okus.

Zavriskal je, ko je uzrl temne dimnike na strehah lesenih hramov v svoji vasi. "Pozdravljena domovina, ti na najlepša med najlepšimi!" je vzkliznil Matjaž. "Ne zapustim te več. Kakor materina roka si: topla, mehka, skrbna. Hvala bogu, da sem spoznal tvojo vrednost."

Francelj, puška in hruška

Francelj je bolj lovec kot pa posestnik. Njegov glavni življenjski cilj je lov, gospodarstvo mu vodi mati, dela pa pač le toliko, v kolikor ga ne ovirata — puška in lov. Lovskih pravic nima, saj jih pa tudi ne potrebuje, ker ima tako staro puško, ki ima več kovaških obročev kot pa najbolj star sod in ki je bolj nevarna od zadaj kot pa od spredaj. Ugotovljeno pa še tudi ni, ali je to puško kupil ali podedoval njegov stari oče, ali pa jo je našel sam v kakem starem votlem gabru.

Francelj strelja divjačino redno le na čakališču. To je pa razumeti tako, da čaka divjačino Franceljna, ne pa Francelj divjačino. Kajti sprehaajoče se divjačine, še manj pa bežeče naš Francelj nikoli ne strelja. To pa zato ne, ker je že iz svoje dolgotrajne prakse trdno prepričan, da bi bil vsak tak strel prav gotovo zgrešen. Iz tega sledi, da Francelj divjačini ni nevaren, tako kot ga opisujejo orožniška poročila.

Francelj je nasprotno do divjačine zelo obziren. Ne hodi na lov v čevlji ampak bosonog. Njegovi materni podplati so namreč tako utrjeni in trdi, da se vsako še tako močno trnje zaradi trdote podplata pod težo Franceljnovega telesa zlomi ali pa vsaj upogne.

Pač pa je Francelj mojster v lovski latinščini. Pripovedi in dogodbe lovskih doživljanj,

katere so seveda pobrane iz mesečnika "Lovca" in katere pripovedujejo različni dopisniki levcu ter jih Francelj zvesto čita, pripoveduje Francelj Kunarjevemu stricu in otrokom tako, kot bi jih pač sam doživel. Pripoveduje jih pa tako prepričevalno in slikovito, da jih sam verjame, deloma tudi Kunarjev stric, otroci pa vsak dan manj.

Posledica tega Franceljnovega pripovedovanja pa je bila ta, da je bila proti Franceljnu po lovno-zakupniku podana ovadba zaradi "krivolovstva" in da so se na Franceljnovega domu zaradi te ovadbe zglasili orožniki. To pa je bilo v jeseni. Francelj je bil slučajno takrat pri domačem delu, obiral je na največji hruški hruške maslenke. Seveda je orožnike takoj zapazil in to še predno so zavili k njegovi hiši. Z orožniki namreč naš Francelj ni nič kaj prijatelj, to pa najbrž zaradi svoje slabe vesti. Tako je bilo tudi tedaj, krepko se je prijel za hruškino deblo, kajti če tega ne bi storil, bi bil gotovo preje pod hruško kakor pa orožnika. Orožnika sta hitro Franceljna na hruški in ga tudi takoj spoznala. Vodja patrolje pokliče Franceljna po imenu in mu ukaže, naj spleza s hruške, češ da ima nekaj z njim govoriti. Francelj je ta poziv hote preslišal in se je delal, kakor da orožnikov še sploh ni opazil. Tedaj pa vodja zakliče še enkrat in sicer glasno poveljujoče: "Francelj, pojdi te takoj s hruške!" Francelj pa se je še bolj krčevito oprijel hruškinega debela in rekel: "a—za—za—kaj, sej, sej je—je na—na—ša hruška!" Ko pa je orožnik le Franceljna zagrozil, da ga bode s hruške sestrelil kakor Francelj veverico, tedaj se je Francelj hipno pognal s hruške in stopil pred orožnike. "Po—kažite puško s katero krivolovite!" je rekel vodja. Francelj je seveda takoj ubogal. Odšel je na skedenj, odprl plevnik in prinesel gori opisano "puško." Orožnika sta povabila Franceljna, da naj gre z njima na orožniško postajo. Ker pa se je Francelj branil in nasilno upiral, sta mu z verižico "porajklala" roke in ga odpeljala na orožniško postajo.

Popoldne se je Francelj ves skesan vrnil na svoj dom. Prijateljcem je zaupno povedal kako je bilo na orožniški postaji. Rekel je: "Ne—ne, kaj so—so me prašali, ne—ne, kaj so—so za—za—pisali, ta—ta—ta več pa je naredil pen—pen—pendrek, ta—tako, da še dol—dol—go ne bom mo—mogu sedet."

S to kaznijo pa je bilo tudi zadoščeno zakonu.

Avtomobilska vožnja nad 60 milj

Tistih deset milj od 60 do 70 milj hitre vožnje z avtom je najdražje. Dokazano je da se pri povprečnih avtih zniža pri tako hitri vožnji število milj na galono od 16 na 12 milj na galono. Še dražje pa pride na olje. Povprečni avto, ki porabi pri vožnji 60 milj na uro približno eno galono olja na vsakih 300 prevoženih milj, pri vožnji 70 milj na uro pa bo galono olja zaleglo samo za 500 milj vožnje. Pri tem pa je treba upoštevati tudi nevarnost, v katero se podajate pri tako hitri vožnji.

MALI OGLASI

Stanovanje se odda

Odda se stanovanje 3 sob in kopalnice; pripravno za dve osebi. Vprašajte na 1015 E. 62. St. (19)

Deber avto naprodaj

Proda se 1941 Studebaker Commander, 2-Ton zeleno polbarvan; prevozil je samo 2.700 milj in je prav kot nov z vsemi pritiskinami. Cena je \$1.300. Vprašajte dopoldne pri Petru Marinkoviću na 1065 E. 66. St. zgofej. (19)

Vabilo na srnjaka!

V soboto večer 24. januarja bo servirana fina srnjakova večerja na 6400 St. Clair Ave. Za obilen poset se toplo priporočata. John in Louise Flaishman (Jan. 21, 23)

Delo dobi

Išče se žensko za hišna dela; \$2.50 na dan in prevoznino. Pokličite Liberty 2633, med 6 in 8 uro zvečer. (18)

Farma naprodaj

Proda se farma 66 akrov, hiša 7 sob, hlev, kokošnjak. Za nadaljna pojasnila pokličite po šestih zvečer Mulberry 2203. (19)

Soba v najem

Odda se v najem soba z gorkoto. Naslov se izve v uradu tega lista. (19)

Oskrbnik se išče

Sprejme se oskrbnik za restavrant. Dobi sobo, hrano in plačo. Vprašajte na 390 E. 156. St. (18)

Pekarija naprodaj

Proda se dobro idoča pekarija. Zglasite se predpoldnem na 7512 St. Clair Ave. (18)

Prodajalca se išče

Prodajalec za premož se takoj sprejme. Dober zaslužek za pravega človeka. Oglasite se pri Nottingham Coal Co., 18320 Lanken Ave., zadej za Nottingham šolo. (18)

D-5 gostilna naprodaj

Nadaljne podatke dobite pri M. F. Intihar 630 E. 222. St. IVanhoe 2644 IVanhoe 0678-W (19)

Spolnujemo

Income Tax Reports. M. F. Intihar 630 E. 222. St. Uradne ure od 9. dop do 8. zveč. IVanhoe 2644 IVanhoe 0678-W (19)

Hiša za dve družini

Blizu Westropp Ave., ni treba nobenega denarja, kakor da plačate stroške in prevzimate prvo vknjižbo. Več podrobnosti dobite pri M. F. Intihar 630 E. 222. St. IVanhoe 2644 IVanhoe 0678-W (19)

Bi rada delo

Priporočam se gospodinjam za varstvo otrok čez dan. Opravljam tudi lažja hišna dela, ali pa sem pripravljena streči bolnikom. Oglasite se pri Mary Intihar, 15614 Holmes Ave. (19)

ČE STE BOLNI

Ako trpite na nerednosti v želodcu, jetrih, ledicah, vranci, revmi, visokem pritisku krvi, ali zastareli poškodbi, pridite k meni, da vidim, kaj morem storiti za vas. Imel sem velik uspeh v 25 letih v takih slučajih. Jaz se poslužujem stare evropske in najnovejše metode bolnišnic pri zdravljenju. Pridite do doktorja, ki razume vaš materin jezik in vam lahko razloži na razumljiv način. DR. PAUL W. WELSH HYDROPATHIC CLINIC (specialist v starih boleznih) Uradne ure: 1 do 5 popoldne, razen v sredo 423 Citizens Bldg. 850 Euclid Ave. Telefon: MAin 6016.

Še je prilika!

Žene in dekleta, sedaj imate še priliko, da si kupite lepo zimsko suknjo po zelo nizki ceni. Ravno kar smo jih dobili veliko izberite vsakovrstnih cen. Lepo suknjo že dobite za \$10.95, \$16.95, \$18.95 in do \$49.95. Pridite sedaj, dokler je velika izbira. Ne čakajte za drugo leto. Kupite sedaj, ko je cena tako nizka kot še nikdar poprej. Pridite, se vam priporočam. Anzlovár's 62. St. & St. Clair (Jan. 16, 21)

Za las je manjkalo

ROMAN

• "Ali vam nisem povedal, Magloire," nadaljuje Jacques, "da je imela grofinja pravi ženji za previdnost? Vi se prav lahko skrijete, če imate denarja na razpolago, da ga niti šteti ne morete. Ali me boste dolžili, ker nimam sedaj nobenega dokaza? Ali ni dolžnost moža-poštenjaka, da stori vse do skrajnosti, da ču-va čast one, ki se mu je popolno- ma udala? Jaz sem storil svojo dolžnost, in naj se zgodi kar ho-če, meni ne bo žal. Ali naj sem že naprej vedel, kaj vse se bo pripetilo? Ali sem mogel vede- ti, da pride dan, ko bom moral jaz, Jacques Boiscoran, obdolžiti grofinjo Claudieuse in da bom prisiljen iskati dokaze in priče proti njej?"

Odlitni odvetnik pogleda vstran, in namesto da bi odgo- ril, samo reče:

"Nadaljujte, Jacques, pripo- vedujte!"

Jacques nadaljuje:

"Bilo je 2. septembra leta 1867, ko je grofinja Claudieuse prvič stopila v hišo v Passyju, katero sem kupil in opremil za njo. Tekom petih tednov, ko se je mudila v Parizu, je prišla skoro sleherni dan in se mudila več ur v hiši.

"V hiši svojega očeta je uživa- vala absolutno in popolno neod- visnost. Svojo hčerko je pusti- la — tedaj je imela samo ene- ga otroka — pri svoji materi, markizi Tassar, nakar je lah- ko šla, kamor je želela.

"In kadar si je zaželela še več svobode, tedaj je šla in ob- iskala svojo prijateljico v Pon- tainebleu, kjer se je mudila dan ali dva več, kakor je rekla. Kar se tiče mene, sem tudi bil brez vsakega nadzorstva. Moji ljudje so mislili, da sem šel na Irsko; v resnici sem pa živel v hiši na Vine cesti.

"Teh pet tednov je minilo kot v sanjah, pa vendar moram priznati, da ločitev ni bila tako težka kot sem si jo predstavl- ljal. Ne da bi kaj motilo moje veselje in uživanje, toda čutil sem se vedno nekako ponižane- ga, ker sem bil prisiljen skrivati se. Ta neprestana previdnost in nekaka bojazen me je začela mučiti. Ze sem bil priprav- ljen, da preneham igrati ulogo Sir Francis Burnetta in da zo- pet postanem Jacques Boiscor- an.

"Sicer sva se pa z grofinjo domenila, da se bova vsaj en- krat vsak mesec videla, če ne za dalj, pa vsaj za nekaj ur. Ona je znala izmisliti si vsako- vrstne pripomočke, da je lahko brez nevarnosti prišla k meni.

"Neka družinska nezgoda nam je tedaj prišla na pomoč. Najstarejši brat mojega očeta, eni prijazni stric, ki mi je dal denar, da sem kupil hišo v Pas-

syu, je namreč umrl in zapu- stil meni vse svoje premoženje. Kot lastnik Boiscoran posestva sem seveda zanaprej lahko bi- val na deželi kolikor se mi je zljubilo. Prihajal sem lahko tja ob vsakem času, ne da bi kdo vpraševal po vzrokih."

XIV. POGlavJE

Očividno je bilo, da je Jac- ques že komaj čakal, da bo ko- nec njegovega pripovedovanja, in da pride z govorico do onega strašnega večera, ko je v Val- pinsonu začelo goreti, in da ta- ko poizve od odličnega odvet- nika, kaj naj pričakuje in česa naj se boji. Po kratkem molku — in govoril je le še s težavo, in ko je naredil v celici par ko- rakov sem in tja — začne zo- pet govoriti z grenkim nagla- som:

"Toda zakaj bi vas mučil z vsemi temi podrobnostmi? Ali mi boste verjeli, kot mi veruje- te sedaj, ako bi vam našteval vse sestanke z grofinjo, in če bi ponavljal njene najbolj ne- znatne besede?"

"Polagoma sva se naučila, da sva lahko preračunala vsa- ko najino gibanje in pripravila vse tako natančno, da sva se lahko vedno shajala, pa se kljub temu nisva bala, da bi stvar prišla v javnost. Ob slo- vesu sva vedno govorila, ali pa mi je ona pisala; tega ali one- ga dneva, ob tej uri in na tem prostoru. In najsi je bil dan še tako oddaljen ali ura pozna ali prostor skoro nepoznan, prav gotovo sva bila ob času na mestu. Kmalu sem spoznal vso pokrajino kot najbolj spreten tihotapec. Skriti prostori so bi- li nama skrajno koristni in tudi ugodni. Včasih sva se dobila v Rochelle, v Angouleme, v Pa- rizu ali kjerkoli. Naj je bila razdalja še tako velika, seste- nek je bil gotovo na mestu. Se- veda sem uporabil več kot pol svojega življenja na potovanju, in včasih sem zginit z doma kar za več tednov. To vam bo lah- ko raztolmačilo nemir, radi ka- terega se je moj oče jezno dr- žal, in katerega ste vi, gospod Magloire, opazili pri meni."

"Res je," pravi odvetnik. "Spominjam se."

"Toda ne bi povedal resni- ce," nadaljuje Jacques, "če bi trdil, da je bilo tako življenje meni neprijetno. Težave so le povečale mojo strast. In bolj ko sem videl ogromno spošto- vanje, s katerim je na njo zrla cela dežela, tem bolj sem znal ceniti njene zmožnosti in ved- no sem postajal bolj ponosen na njo. Ta ponos mi je povz- ročal žar na licih. Pri tem sem se pa smejal priprostosti pošte- nih, dobrih kmetov, ki so se ta- ko globoko priklanjali pred njo, misleč, da pozdravljajo svetnico. Kar vriskal sem pri zavesti, da sem jaz bil edini, ki je poznal pravi značaj grofi- nje. Toda tako veselje nikdar dolgo ne traja."

"Ni me dolgo vzelo, da sem dognal, da sem se podal mojs- tru, in ta mojster je bil najbolj zapovedovalen in natančen, kar jih je kdaj živel. Skoro nisem bil več sam svoj. Postal sem njena lastnina. Zivel in dihal, mislil in deloval sem samo za njo. Ni se brigala, kaj je me- ni prišlo ali ne. To ali ono stvar si je zaželela in dovolj je bilo. Pisala mi je: Pridi! in moral sem biti nemudoma na mestu. Rekla mi je: Pojdi! in takoj sem se moral odstraniti. Sprva sem sprejemal te znake njenega despotizma z radostjo, toda polagoma me je začela mučiti zavest, da ne morem ni-

kdar imeti svoje lastne volje. Nobene kontrole nisem imel nad seboj, niti štiri in dvajset ur naprej nisem imel na razpo- lago. Čutil sem kot bi imel vrv okoli vratu. Začel sem misliti na beg. Eden mojih prijateljev se je pripravljval za potovanje okoli sveta, ki bi trajalo pol- drugo leto ali celo dve leti. Ze sem nameraval iti z njim. In zakaj ne bi tudi šel? Denar- nih sredstev sem imel dovolj in poleg tega, ali nisem samosto- jen?"

"Toda, nisem šel! Čar do- nje me še ni zapustil. Prekli- njal sem sicer tiranijo grofinje, toda tresel sem se, kadar sem slišal njeno ime. Mislim, da pobegnem od nje. Toda en- sam pogled iz njenih oči me je kot prikoval na mesto.

"Kljub temu pa me misel na ločitev od nje ni zapustila. Ta- ko globoko je v meni oživela, da sem jo nekoč vprašal, kaj bi naredila, ako bi jo zapustil. Nekam čudno me je pogledala, in ko je trenutek premišljevala, me je vprašala:

"Ali resno misliš? Ali samo svariš?"

"Toda nisem se drznil te za- deve tirjati dalje, pač pa sem se prisiljeno nasmejal in odgo- voril:

"Ah, saj se samo šalim!"

"V tem slučaju," je odvrnila grofinja, "ne govoriva nikdar več o tem. Ako sploh kdaj pri- de do tega, tedaj boš videl, kaj bom naredila."

"Dolgo, dolgo je običal njen pogled v meni. V dno srca sem bil prepričan, da sem še bolj na- vezan na njo kot sem mislil. To- da od onega dneva naprej sem vseeno slovesno premišljeval, da se ločim od nje.

"Ze zdavnej bi morali narediti konec," reče Magloire.

Jacques Boiscoran pa zmaje z glavo.

"Lahko je to reči," odvrne. "Poskusil sem, toda se mi ni posrečilo. Desetkrat sem šel k njej, odločen, da ji porečem: Lo- čiva se! Toda desetkrat mi je odpovedal pogum v zadnjem trenutku. Pri misli na njo sem začel postajati razdražljiv. Sko- ro sem jo začel sovražiti, toda pozabiti nisem mogel, kako sil- no sem jo ljubil, in koliko je ona

riskirala radi mene. In — pri- znati moram — bal sem se jo. "Ta neupogljivi karakter, ka- terega sem prej tako božansko občudoval, mi je začel preseda- ti. Tresel sem se pri misli, kaj bi naredila, ako ji predlagam loči- tev. Bil sem popolnoma zmešan, ko je začela moja mati govoriti poroki, o kateri je že dolgo premišljevala. Ha, to naj bi bil izgovor za njo, katerega sem ta- ko dolgo zaman iskal! Mater sem prosil za odlog, in prvič potem, ko sem zopet videl grofinjo, sem zbral ves svoj pogum in ji rekel:

"Ali veš kaj se je zgodilo? Mo- ja mati želi, da se poročim."

"Postala je blede kot smrt; pozorno me je pogledala v oči, kot bi hotela čitati moje najbolj skrite misli in vprašala:

"In ti? Kaj ti želiš?"

"Jaz," sem odgovoril s prisi- ljenim smehom, "jaz zaenkrat ne želim ničesar. Toda do poroke bo moralo priti prej ali slej. Mo- ra imeti svoj dom, ljubezen, katere ni treba skrivati pred svet- om —"

"In jaz?" me je prekinila.

"Kaj sem vendar jaz napram te- bi?"

"Ti," sem vzkliknil, "ti, Gene- vieve! Ljubim te z vso močjo svojega srca. Toda med nama je ocean. Ti si poročena."

"Še vedno je nepremično zrla v moje oči.

"Z drugimi besedami," je kon- čno rekla, "ti si me ljubil samo za kratek čas. B'la sem v zaba- vo tvoji mladosti, nadomestova- la sem ti ljubezensko romantiko, po kateri vsak moški hrepeni. To- da postal si resen, ti želiš resne ljubezni in me torej zapušaš. Hm, naj bo tako! Toda kaj se bo zgodilo z menoj, ko boš ti po- ročen?"

Strašno sem trpel.

"Ti imaš svojega moža," sem zajecal, "Imaš otroke —"

"Da," me prekine. "Vrnila se bom in živila v Valpinsonu, v enem kraju, kjer me bo vsak gr- miček spominjal na ta ali oni se- stanek. Živila bom s svojim so- prgom, katerega sem izdala; s hčerami, katerih ena — to ne more biti, Jacques."

"Med tem se mi je deloma vr- nil pogum.

"In vendar," rečem, "poročiti se bom moral. In kaj boš nare-

dila?"

"Oh, zelo malo," odvrne. "Iz- ročila bom vsa tvoja pisma gro- fu Claudieuse."

Tekom tridesetih let, odkar je deloval gospod Magloire kot od- vetnik, je slišal marsikako stra- šno priznanje, toda kaj enakega kot danes še ni doživel.

"To je strašno, grozno!" je mrmral.

Toda Jacques je nadaljeval:

"Ali je grofinja v resnici na- meravala izpolniti svoje grož- nje? Kar nič nisem dvomil o tem, toda zbral sem svoje misli in ji odgovoril:

"Tega ne boš storila!"

"Pri vsem kar mi je ljubeza in svetega na svetu," je grofinja odgovorila, "ti prisegam, da iz-

polnim svojo grožnjo."

"Več mesecev je poteklo po tem prizoru, gospod Magloire,

"Mnogo dogodkov sem imel

znamovati, pa še vedno ko- kot bi se vse to pripetilo ve-

UČITE SE ANGLEŠČINE

iz Dr. Kernovega

ANGLEŠKO-SLOVENSKEGA BERILA
 "ENGLISH-SLOVENE READER"

 kateremu je znižana cena
 in stane samo: **\$ 2.00**

Naročila sprejema

KNJIGARNA JOSEPH GRDINA
 6113 St. Clair Ave. Cleveland, O.

1892

1941

Naznanilo in zahvala

Globoko potrti in žalostnega srca naznanjamo vsem sorodnikom in prijateljem tužno vest da je umrla naša nad vse ljubljena soproga in mati

Ana Karlinger

rojena Vehovec

Zatisnila je svoje blage oči dne 22. decembra, 1941. Pogreb se je vršil iz August F. Svetkovega pogrebnega zavoda 24. decembra na Lakeview pokopališče kjer smo jo položili v naročje materi zemlji.

Blagopokojnica je bila rojena 27. julija 1892 leta v vasi Gamelne na Gorenjskem.

V dolžnost si štejemo da se tem potom iskreno zahvalimo vsem ki so položili tako krasne vence h krsti drage pokojnice. Ta izraz ljubezni nam pram pokojnici nam je bil v veliko tolažbo. Zahvalo naj sprejmejo: Mr. in Mrs. Anton Vehovec, Mr. in Mrs. Charles Kralinger, Mr. in Mrs. Victor Karlinger, Mr. in Mrs. Henry Marks, Mr. in Mrs. John Pecjak, Mr. Rudy Karlinger, Mrs. Albina Hoffman, Mr. in Mrs. Valentin Gorjup, Mr. Frank Fortuna in družina, Mr. in Mrs. William Perusek, Niles, O., Mr. in Mrs. John Traven, Mr. in Mrs. Louis Florjancic, Mr. in Mrs. Frank Pike, Mr. in Mrs. Leonard Gilles, Mr. in Mrs. A. F. Svetek, Mrs. Seitz, Mr. in Mrs. Benedict Zdešar, Mr. in Mrs. J. Cergol, Mr. in Mrs. L. Ogrinc, Mr. in Mrs. Frank Linc, Mr. in Mrs. Pusnar, Mr. Petelinkar, Mr. in Mrs. Julius Pirnat, Mr. in Mrs. Frank Race, Mr. in Mrs. Frank Jelercic, Mr. in Mrs. Frank Dolsek, sr., Mr. in Mrs. Carl Fox, Miss Hermine Zupancic, Mr. in Mrs. Fred Zupancic, sosedje in prijatelji, Strugglers Men's Bowling Team, Lindale Car Department, Cleveland Base Works, Waterloo Rec. A League, Slov ženska zveza pod. št. 41, Progressivne Slovenke krožek št. 1, društvo Collinwood Hive št. 283, The Maccabees.

Dalje srčna hvala vsem dragim prijateljem, ki so dali svoje avtomobile brezplačno v poslugo pri pogrebu in sicer: Mr. Mike Podboy, Mr. Frank Hoffert, Mr. Frank Tolar, Mr. Steve Vozel, Mr. Frank Race, Sr., Mr. Joseph Zupancic, Mr. Frank Kocman, Mr. Albert Florjancic, Mr. John Hrovat, Mr. Walter Lahowe, Mrs. Marion Bashel, Mr. Anton Urnkar, Mr. Joseph Samsa, Mr. Ernest Kalin.

Zahvalo izrekamo vsem ki so se prišli posloviti od pokojnice ko je ležala na mrtvaškemu odru in vsem onim ki so jo sprejmili na njeni zadnji zemeljski poti.

Najlepšo zahvalo naj sprejme August F. Svetek za vzorno urejen pogreb in vsestransko prvovrstno poslugo. Mr. in Mrs. Svetek sta storila vse kar je bilo v njunih močih da nam olajšata težke ure ob času smrti ter ju vsem priporočamo v enakih slučajih.

Ako se je pomotoma izpustilo ime katerega ki je na ta ali oni način prispeval prosimo oproščenja ter mu isto izrekamo najlepšo zahvalo.

Ljubljena soproga in draga dobra mati! Bolest je v naših srcih in solze v naših očeh ob nenadni izgubi Tebe ki smo Te vsi tako ljubili. Odšla si tja odkoder ni povratka. Spomin na Tebe bomo ohranili z hvaležnostjo in ljubeznijo v naših srcih za vedno.

Spavaj mirno — Snivaj sladko.

Žalujoči ostali:

 Joseph Karlinger, soprog
 Joseph, Jr., sin
 Ana, sinaha
 Richard, vnuk

Pokojnica zapušta tri brate in tri sestre.

Cleveland, O., 21. januarja, 1942.

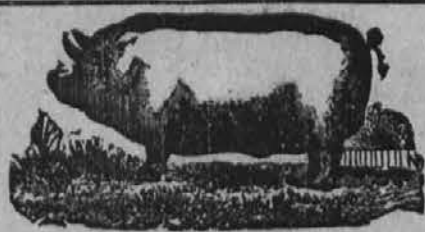
OBLAK MOVER

Se priporoča, da ga pokli- čete vsak čas, podnevi ali po- noči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vašega starega znanca

JOHN OBLAKA
 1126 E. 61st St.
 6122 St. Clair Ave.
 HE 2730.

Mrs. Colin P. Kelly, katere mož je bil ubit pri napadu na japonsko ladjo, katero je tudi potopil na Daljnem vho- du, se je udeležila parade, ki je bila prirejena v prid Rdeče- ga križa v New Yorku. Slavna "Fifth Avenue" je dobila sedaj ime "Cesta usmiljenja" (Street of Mercy).

Mi koljemo s koruzo pitane prašiče. Z vsakim prašičem dobite kri, jetra in čreva za- stonj. Prodajamo vsak dan soljena čreva. Mi dopeljemo na dom brezplačno, Cleveland in okolico.

JOHN TOMPKINS, 3979 W. 25 St., SHadyside 3689